

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžsk/42/2017
Identifikačné číslo spisu: 6017200109
Dátum vydania rozhodnutia: 24.10.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:6017200109.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobkyne G. H., bytom O., proti žalovanému Ústrediu práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, oddelenie peňažných príspevkov na kompenzáciu ŤZP a posudkových činností Banská Bystrica, so sídlom Trieda SNP 75, 974 89 Banská Bystrica (sťažovateľ), o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. UPS/US5/SSVODPPKPC/SOC/2017/907/VAL zo dňa 30. januára 2017, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24Sa/6/2017-52 zo dňa 20. júla 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Žalobkyni p r i z n á v a nárok na náhradu trov kasačného konania.

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Rimavská Sobota, ako prvoinštančný správny orgán, rozhodnutím č. RS1/OPPnKŤZPaPČ/SOC/2016/40986-0006 zo dňa 10.10.2016 podľa § 40 ods. 1 zákona č. 447/2008 Z.z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 447/2008 Z.z.“) nevyhovel žiadosti žalobkyne zo dňa 26.08.2016 a nepriznal žalobkyni peňažný príspevok na opatrovanie fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím, ktorou je jej syn, maloletý C. H.. Rozhodnutie odôvodnil tým, že maloletý sa považuje za fyzickú osobu s ťažkým zdravotným postihnutím a v súčasnosti dosahuje podľa rozsahu odkázanosti na pomoc inej osoby stupeň č. III, ale nie je odkázaný na opatrovanie a dohľad zo strany inej osoby a z tohto dôvodu nie je možné priznať peňažný príspevok na opatrovanie.

2. Na odvolanie žalobkyne žalovaný rozhodnutím č. UPS/US5/SSVODPPKPC/SOC/2017/907/VAL zo

dňa 30.01.2017 zamietol odvolanie žalobkyne a rozhodnutie prvoinštančného správneho orgánu potvrdil.

II.

Konanie na krajskom súde

3. Krajský súd napadnutým rozsudkom zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvoinštančného správneho orgánu a vec vrátil orgánu verejnej správy nižšieho stupňa na ďalšie konanie.

4. V odôvodnení konštatoval, že v prejednávanej veci je rozhodnutie žalovaného, ako aj prvoinštančného správneho orgánu, postihnuté vadou v nesprávnom právnom posúdení veci. Orgán verejnej správy síce aplikoval správne právne predpisy na danú vec, avšak podľa názoru krajského súdu v zmysle článku 7 ods. 5 Ústavy SR medzinárodné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb, a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, medzi ktoré patrí aj Dohovor o právach dieťaťa, majú prednosť pred zákonmi. Zákon č. 447/2008 Z.z. (§ 14 ods. 2, § 40 ods. 1, § 39 ods. 1, 2) nezabezpečuje taký rozsah práv, aký predpokladá Dohovor o právach dieťaťa, ktorému vzhľadom na jeho rozumovú vyspelosť treba poskytnúť zvláštnu opateru a starostlivosť v dôsledku jeho ťažkého zdravotného postihnutia, pretože ešte nevie čítať, počítať, a teda nedokáže analyzovať nameranú hodnotu glykémie a k nej aplikovať správne množstvo inzulínu.

5. Ochorenie, v dôsledku ktorého je maloletý osobou s mierou funkčnej poruchy 60 % nie je sporné, spornou otázkou je, či matka maloletého (žalobkyňa) je oprávnenou osobou na poberanie príspevku na opatrovanie maloletého ako osoby s ťažkým zdravotným postihnutím (§ 2 ods. 3 zákona č. 447/2008 Z.z.), čomu predchádza zodpovedanie tiež spornej otázky, či maloletý je osobou odkázanou na opatrovanie, čo závisí od určeného stupňa jeho odkázanosti na pomoc inej fyzickej osoby (§ 14 ods. 1, 4 zákona č. 447/2008 Z.z.).

6. Žalobkyňa by bola oprávnenou osobou za predpokladu, že stupeň odkázanosti maloletého na pomoc inej fyzickej osoby by bol určený minimálne v zmysle prílohy č. 3 k zákonu č. 448/2008 Z.z. o sociálnych službách. Stupeň odkázanosti bol určený posudkovým lekárom žalovaného, ktorý zohľadnil v posudzovaní sebestačnosti pri jednotlivých úkonoch najmä „Dodržiavanie liečebného režimu“ - bod 11 a pri úkonoch tohto bodu konštatoval, že maloletý je pri väčšine úkonov odkázaný na pomoc inej fyzickej osoby. Je zrejmé, že jednotlivé úkony, tak, ako sú vymenované v prílohe č. 3 zákona o sociálnych službách v bodoch 1 až 12 sa formálne bodujú a maloletý bol pri väčšine úkonov schopný vykonávať tieto úkony sám (s výnimkou „Stravovanie a pitný režim“ - bod 1 a „Potreba dohľadu“ - bod 12), a teda pri väčšine úkonov nebol odkázaný na pomoc inej fyzickej osoby. Napriek tomu mal krajský súd za to, že úkony pod bodom 11, t. j. dodržiavanie liečebného režimu, okrem iného aj správne dávkovanie lieku, aplikácia inzulínu, dodržiavanie diéty je významná aj pre konštatovanie schopnosti vykonávať úkony pod ďalšími bodmi, pretože v prípade nezabezpečenia starostlivosti, keď osoba je odkázaná na podávanie základného lieku, nepodanie ktorého môže mať pre ňu fatálne následky, je potrebné vyhodnotiť ako odkázanosť pri viacerých činnostiach, čo vedie až k záveru o potrebe nepretržitého dohľadu pri bode 12, a teda stupňa odkázanosti VI, v zmysle § 49 ods. 12 zákona č. 448/2008 Z.z. Krajský súd považoval za opodstatnenú námietku žalobkyne, že pri hypoglykémii a hyperglykémii maloletý by nebol schopný vykonávať ani iné úkony, bol by slabý, nevládal by a bol by odkázaný na pomoc druhej osoby.

7. Krajský súd ďalej uviedol, že žalobkyňa sa ale mylí, ak uvádza, že je nepravdivý záver žalovaného, že u maloletého sa jedná o taký stupeň odkázanosti na pomoc inej fyzickej osoby, ktorý nepodmieňuje odkázanosť na opatrovanie. Žalovaný podľa názoru krajského súdu správne konštatoval, že stupeň odkázanosti III, resp. II nepodmieňuje odkázanosť na opatrovanie, pretože zákon č. 447/2008 Z.z. v ustanovení § 14 ods. 4 jednoznačne uvádza, že osoba s ťažkým zdravotným postihnutím je odkázaná na opatrovanie, ak stupeň jej odkázanosti na pomoc inej fyzickej osoby je V alebo VI podľa zákona č. 448/2008 Z.z. Konštatovaný záver žalovaného tak zodpovedá podaným komplexným posudkom.

8. Krajský súd sa však nestotožnil so stanoveným stupňom odkázanosti maloletého na pomoc inej

fyzickej osoby. Komplexný posudok, ktorý je podkladom rozhodnutia nie je rozhodnutím, a preto nemôže byť predmetom súdneho preskúmania v správnom súdnictve. Jeho vecnú správnosť však súd posudzuje v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia, ktoré bolo na jeho základe vydané. Pokiaľ žalovaný na podporu svojho stanoviska poukazoval na čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, k tomuto krajský súd poznamenal, že je pravdou, že v zmysle tohto článku orgány verejnej správy sú povinné konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, avšak krajský súd má za to, že v danom prípade došlo k prísne formalistickému výkladu pri aplikovaní príslušných ustanovení zákona č. 447/2008 Z.z. Aj orgány verejnej správy sú povinné zákon vykladať v súlade s účelom a zmyslom zákona.

9. Správny súd mal za to, že v posudzovanej veci sa jedná práve o takýto prípad. Pri aplikácii a interpretácii zákonov, ak prichádzajú do úvahy viaceré výklady, je potrebné prikloniť sa vždy k ústavne konformnému výkladu. Právne vzťahy pri poskytovaní peňažných príspevkov na kompenzáciu sociálnych dôsledkov ťažkého zdravotného postihnutia upravuje zákon č. 447/2008 Z.z. (§ 1 ods. 1). Cieľom úpravy týchto právnych vzťahov je podpora sociálneho začlenenia fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím do spoločnosti za jej aktívnej účasti pri zachovaní jej ľudskej dôstojnosti za podmienok ustanovených týmto zákonom (§ 1 ods. 2). V zmysle článku 152 ods. 4 Ústavy SR výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou. Rozhodnutia orgánov verejnej správy dostatočne nezohľadnili čl. 40, čl. 41 ods. 5 Ústavy SR, t. j. ústavou garantované právo na ochranu zdravia a právo rodičov, ktorí sa starajú o deti na pomoc štátu.

10. Správna úvaha pri aplikácii a interpretácii vyššie uvedenej právnej úpravy nebola ústavne konformná a eurokonformná, najmä nebola súladná s Dohovorom o právach dieťaťa. Správne uváženie umožňuje orgánom verejnej správy určitú autonómiu, do ktorej súdy nie sú v zásade oprávnené vstupovať. Výnimkou je situácia, ak správna úvaha trpí vadami, je nelogická, čo vyústi do vydania nesprávneho rozhodnutia. Krajský súd mal za to, že takouto je úvaha orgánu verejnej správy aj v predmetnej veci, ak na jednej strane žalovaný tvrdí, že maloletý potrebuje dohľad dospeléj osoby ako dieťa porovnateľné jeho veku, ale na druhej strane konštatuje, že je u neho nevyhnutný dohľad pri meraní cukru, vyhodnotení uskutočneného merania a navolení inzulínových jednotiek, čo je evidentne širší dohľad.

11. Podľa názoru krajského súdu žalovaný správne poukázal na to, že právne vzťahy ohľadom príspevkov na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia upravuje zákon č. 447/2008 Z.z., a nie zákon č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení. Avšak vzhľadom na Dohovor o právach dieťaťa je potrebné zohľadniť aj prílohu č. 2 k zákonu č. 461/2003 Z.z., v ktorej sú vymenované choroby a stavy, ktoré si vyžadujú osobitnú starostlivosť, keď pri kapitole IV. - „Choroby žliaz s vnútorným vylučovaním, výživy a premeny látok“, je uvedené, že zdravotný stav vyžaduje osobitnú starostlivosť zo strany rodičov pri sledovaní celkového zdravotného stavu, sledovanie merateľných hodnôt, presnú aplikáciu inzulínu v určených dávkach a v určenom čase, denný dozor, prevenciu akútnych zápalových ochorení, prípravu diéty, sprevádzanie do špecializovaných zariadení, ošetrovanie komplikácií. Táto skupina ochorení vyžaduje osobitnú starostlivosť zo strany rodičov u detí do 15. roku veku dieťaťa. Významným je najmä konštatovaný denný dozor a presná aplikácia inzulínu v určených dávkach a v určenom čase. Rodičom sa teda ukladajú určité povinnosti pri zabezpečovaní osobitnej starostlivosti o takto choré dieťa, v prípade zanedbania ktorých nie je vylúčená zodpovednosť minimálne vo forme nedbanlivosti.

12. Žalovaný správne konštatoval, že každý prípad je potrebné posudzovať prísne individuálne so zohľadnením konkrétnych špecifik tej-ktorej veci. V danom prípade však bolo podľa názoru krajského súdu potrebné zohľadniť rozumovú vyspelosť dieťaťa, to, že sa jedná o dieťa na spodnej hranici veku, kedy je možné poskytnúť príspevok na opatrovanie, keď ešte nevie rozpoznať dôsledky svojho ochorenia a nevie si samo podávať inzulín. Rovnako ešte nevie analyzovať nameranú hodnotu glykémie a k nej aplikovať správne množstvo inzulínu. V danom prípade zo sociálneho šetrenia vyplynulo, že otec maloletého je zamestnaný, staršie dve sestry sú študentky a zdržiavajú sa na internátoch. Pokiaľ by matka maloletého chodila do zamestnania, dieťa by sa ocitlo určitú časť dňa samo, a pokiaľ by správne

nevedelo vyhodnotiť stavy hyperglykémie, resp. hypoglykémie, mohlo by to viesť k fatálnym následkom. Je v záujme dieťaťa, aby mu bolo zabezpečené opatrovanie, ktoré mu môže poskytovať žiadateľka.

13. Správny súd z vyššie uvedených dôvodov napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj jemu predchádzajúce prvoinštančné rozhodnutie zrušil a vec vrátil prvoinštančnému orgánu na ďalšie konanie.

14. O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 167 ods. 1 S.s.p. tak, že žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania, pretože bola v konaní úspešná.

III.

Konanie na kasačnom súde

15. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť, v ktorej sa nestotožnil so záverom krajského súdu o nezákonnosti rozhodnutí správnych orgánov a má za to, že správne orgány konali a rozhodovali na základe riadne zisteného skutočného stavu veci, dostačujúceho na posúdenie veci, svoje rozhodnutia riadne a podrobne odôvodnili a svojim postupom pri vydaní žalobou napadnutého rozhodnutia neporušili zákon a správne vec právne posúdili. Podľa jeho názoru zákon č. 447/2008 Z.z. neodporuje Dohovoru o právach dieťaťa a tento dohovor upravuje práva dieťaťa všeobecne.

16. Z uvedených dôvodov preto sťažovateľ navrhol kasačnému súdu, aby zmenil napadnutý rozsudok krajského súdu tak, že žalobu zamietne.

17. Žalobkyňa vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedla, že sa stotožňuje s napadnutým rozsudkom krajského súdu, a preto navrhla kasačnému súdu, aby kasačnú sťažnosť ako neopodstatnenú zamietol.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu SR

18. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) postupom podľa § 492 S.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 455 S.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 24.10.2018 (§ 137 ods. 2 S.s.p.).

19. V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie prvoinštančného správneho orgánu o nepriznaní peňažného príspevku žalobkyni na opatrovanie fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím, ktorou je jej maloletý syn, a preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie prvoinštančného správneho orgánu a konania týmito rozhodnutiami predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky sťažovateľa sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu. Po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa kasačný súd stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil správny súd zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom ako aj žalobkyňou, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 447/2008 Z.z. kompenzácia sociálneho dôsledku ťažkého zdravotného postihnutia (ďalej len "kompenzácia") je zmiernenie alebo prekonanie sociálneho dôsledku ťažkého zdravotného postihnutia poskytovaním peňažných príspevkov na kompenzáciu podľa tohto zákona alebo poskytovaním sociálnych služieb podľa osobitného predpisu. Za kompenzáciu sa na účely tohto zákona považuje aj osobitná starostlivosť podľa osobitného predpisu.

Podľa § 14 ods. 1 zákona č. 447/2008 Z.z. fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím je odkázaná na pomoc inej fyzickej osoby na účely tohto zákona, ak je odkázaná na osobnú asistenciu, opatrovanie alebo sociálnu službu podľa osobitného predpisu.

Podľa § 14 ods. 2 zákona č. 447/2008 Z.z. Pri posudzovaní odkázanosti nepľnoletej fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím na pomoc inej fyzickej osoby sa neprihliada na potrebu pomoci pri zabezpečovaní starostlivosti o seba, starostlivosti o domácnosť alebo pri realizovaní základných sociálnych aktivít, ktoré vyplývajú z rodičovskej starostlivosti poskytovanej nepľnoletej fyzickej osobe rovnakého veku.

Podľa § 39 ods. 1 zákona č. 447/2008 Z.z. opatrovanie na účely tohto zákona je pomoc fyzickej osobe s ťažkým zdravotným postihnutím, ktorá je odkázaná na opatrovanie podľa § 14 ods. 4, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 39 ods. 2 zákona č. 447/2008 Z.z. účelom opatrovania je zabezpečiť každodenne pomoc fyzickej osobe s ťažkým zdravotným postihnutím pri úkonoch sebaobsluhy, pri úkonoch starostlivosti o domácnosť a pri realizovaní sociálnych aktivít s cieľom zotrvať v prirodzenom domacom prostredí.

Podľa § 40 ods. 1 zákona č. 447/2008 Z.z. ak fyzickú osobu s ťažkým zdravotným postihnutím, ktorá dovŕšila šesť rokov veku a je podľa komplexného posudku vypracovaného podľa § 15 ods. 1 odkázaná na opatrovanie, opatruje fyzická osoba uvedená v odsekoch 3 a 4, možno fyzickej osobe, ktorá opatruje, poskytnúť peňažný príspevok na opatrovanie.

Dohovor o právach dieťaťa -bod 5 - telesne, duševne alebo sociálne postihnutému dieťaťu treba poskytnúť zvláštnu opateru, výchovu a starostlivosť, akú vyžaduje jeho konkrétny stav.

20. Kasačný súd po preskúmaní spisového materiálu krajského súdu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného, dospel k záveru, že kasačné námietky sťažovateľa nie sú dôvodné.

21. Po preskúmaní veci kasačný súd uvádza, že sa stotožnil so záverom krajského súdu, že rozhodnutia správnych orgánov sú postihnuté vadou nesprávneho právneho posúdenia veci. V danej veci má kasačný súd za potrebné uviesť, že správne orgány mali pri rozhodovaní zobrať do úvahy Dohovor o právach dieťaťa a vykladať ustanovenia vnútroštátneho zákona v súlade s týmto dohovorom. Vnútroštátny orgán aplikácie práva sa vždy musí usilovať o eurokonformný výklad vnútroštátneho práva (výklad v súlade s komunitárnym právom). Vnútroštátny súd môže prostredníctvom eurokonformnej interpretácie vyplniť medzery vnútroštátneho právneho predpisu. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na nález Ústavného súdu III. ÚS 666/2016 zo dňa 11.10.2016, podľa ktorého „Vznik členstva Slovenskej republiky v Európskej únii tkvie okrem iného aj v dobrovoľnom vzdaní sa časti suverenity štátu v prospech Európskej únie. Ide pritom aj o časť suverenity pri všeobecne záväznom regulovaní spoločenských vzťahov. To jednoznačne vyplýva z druhej vety čl. 7 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len "ústava"). Preto Národná rada Slovenskej republiky síce zostáva stále jediným vnútroštátnym zákonodarným orgánom (čl. 72 ústavy), nie však jediným orgánom oprávneným normovať obsah spoločenských vzťahov na úrovni zákonnej sily.

Za určitých okolností teda slovenské orgány aplikujúce právo (aj súdy) musia skúmať nielen vôľu zákonodarcu, ale aj vôľu újinného tvorcu zodpovedajúcej právnej regulácie, ktorá je z hľadiska právnej relevancie úpravy správania subjektov práva v právnych vzťahoch postavená na roveň, ba niekedy aj

nad vôľu zákonodarcu. Formulovaná požiadavka má svoj základ v samotnej ústave, ktorá v čl. 144 ods. 1 sudcom pri rozhodovaní nepredpisuje len viazanosť zákonom ako kvalifikovaným výsledkom realizácie vnútroštátnej zákonodarnej moci, ale aj viazanosť ústavou (teda i jej čl. 7 ods. 2) i samotnou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 ústavy.“

22. Kasačný súd netvrdí, že ustanovenia vnútroštátneho predpisu (zákon č. 447/2008 Z.z.) sú v rozpore s Dohovorom o právach dieťaťa, ale že správne orgány pri rozhodovaní nepoužili správnu úvahu v súlade s Dohovorom o právach dieťaťa, teda nepoužili správnu úvahu v prospech maloletého, a to poskytnúť mu danú opateru, výchovu, starostlivosť, ktorú vyžaduje jeho zdravotný stav. Kasačný súd ďalej k veci uvádza, že každý prípad je potrebné posudzovať individuálne, a preto v danom prípade bolo potrebné zohľadniť zdravotný stav dieťaťa žalobkyne, jeho vek a tak posúdiť, či má žalobkyňa nárok na príspevok na opatrovanie v súlade s Dohovorom o právach dieťaťa. V prípade maloletého ide o dieťa na spodnej hranici veku, kedy je možné poskytnúť príspevok na opatrovanie, pretože maloletý ešte nevie analyzovať nameranú hodnotu glykémie a k nej aplikovať správne množstvo inzulínu, nevie, aký počet sacharidov má prijať pri nameranej glykémii, nie je si schopný poskytnúť adekvátnu pomoc pri stave hypoglykémie. Kasačný súd záverom uvádza, že je v záujme dieťaťa, aby mu bolo zabezpečené opatrovanie, pretože to vyžaduje jeho zdravotný stav.

23. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti kasačný súd konštatuje, že s právnymi námietkami sťažovateľa sa krajský súd v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na kasačnom súde, a preto námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil najvyšší súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 S.s.p. ako nedôvodnú zamietol.

24. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že žalobkyni, ako úspešnému účastníkovi konania o kasačnej sťažnosti, nárok na náhradu trov tohto konania priznal (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S. s. p.) V zmysle § 175 ods. 2 S.s.p. v spojení s dôvodovou správou k § 467 S.s.p. (teleologický výklad) o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením krajského súdu.

25. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyselne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.